

**UCHWAŁA NR XVII/169/2020
RADY MIEJSKIEJ W POLICACH**

z dnia 28 stycznia 2020 r.

w sprawie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, stanowiącej równowartość 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia

Na podstawie art. 59a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 869 i 1649) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, 1309, 1696, 1815 i 1571) Rada Miejska w Policach uchwala, co następuje:

§ 1. Postanawia się nie dochodzić należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, stanowiącej równowartość 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

Przewodniczący Rady

Grzegorz Ufniarz

Uzasadnienie

Burmistrz Polic przedkłada Radzie Miejskiej w Policach projekt uchwały w sprawie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, stanowiącej równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia.

Stosownie do treści art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, jednostki sektora finansów publicznych są obowiązane do ustalania przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny, oraz terminowego podejmowania w stosunku do zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania. Ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w art. 10 ust. 1 pkt 1 stanowi, że wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 (*odsetki w transakcjach handlowych*) lub art. 8 ust. 1 (*odsetki w transakcjach, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny*), przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro - gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5000 złotych. Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1a).

Obowiązkiem jednostek samorządu terytorialnego jest ustalanie przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny oraz terminowe podejmowanie w stosunku do zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania, jednakże jednostka samorządu terytorialnego w zakresie dochodzenia należności cywilnoprawnych może posilkować się odstępstwami od generalnych zasad, które zostały przewidziane w ustawie o finansach publicznych.

Ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych w art. 8 pkt 2 znowelizowany został przepis art. 59a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, dotyczący niedochodzenia drobnych należności cywilnoprawnych przypadających jednostce samorządu terytorialnego. Znowelizowany przepis wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

Przepis art. 59a ust. 1 ustawy o finansach publicznych uzyskał brzmienie: „*Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o niedochodzeniu należności o charakterze cywilnoprawnym przypadających jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom organizacyjnym wymienionym w art. 9 pkt 3, 4 i 13, których kwota wraz z odsetkami nie przekracza 100 zł, a w przypadku należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych - jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy albo większa od tego świadczenia.*”

Powyższą zmianą następuje rozszerzenie zakresu należności cywilnoprawnych, których można nie dochodzić, o rekompensatę w wysokości równowartości kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W ww. przepisie ustalone zostały regulacje umożliwiające niedochodzenie należności z tytułu rekompensaty 40 euro, jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia, o ile organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego podejmie stosowną uchwałę.

W uchwale proponuje się przyjęcie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, stanowiącej równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia.

Wierzyciel nabywa prawo do rekompensaty, o której mowa wyżej od dłużnika w przypadku niedotrzymania przez niego terminu zapłaty określonym w umowie. Uprawnienie do uzyskania rekompensaty w wysokości równowartości kwoty 40 euro przysługuje od każdej niezapłaconej w terminie należności lub jej części niezależnie od jej wysokości. Zdarzają się sytuacje, że rekompensata 40 euro jest równa, albo nawet większa od należności głównej a więc dochodzenie tej należności może okazać się działaniem nieracjonalnym oraz zbyt restrykcyjnym.

Mając powyższe na uwadze podjęcie uchwały jest zasadne.